

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

АНГЕЛ, АНГЕЛ НА МРАКА

Част 19 от „Вариации на тема еднорог“

Превод от английски: Росица Панайотова, 1999

chitanka.info

И ето още една вариация относно начина, по който историите идват на бял свят... По времето, когато Фред Пол бе редактор на списанията Галакси, Светове от Утре и Светове от Ако, той имаше навика да поощрява художници като купуваше произведенията им и ги слагаше на първа корица. В онези времена съдържанието на списанието стоеше на първо място, а корицата впоследствие имаше мисията да илюстрира нещо от вътрешността. Но аз не бих могъл да се оплаквам от нещата, каквито бяха тогава, защото така съм платил доста от сметките си. Фред изпращаше на някой писател репродукция от такава корица и искаше от него история по нея. Един от най-добрите ми кратки разкази — „човекът, който обичаше Файоли“ — се роди точно по този начин. (Както и определено най-лошия ми, но това няма значение...) Този се появи и се разрасна, ръка в черна ръкавица, странно малко създание с почти човешко лице, застанало върху дланта. Добре...

Той влезе в павилиона и се спусна по стълбите към бюрото, стоящо пред бучещата гумена лента. Беше петдесет и пет годишен и в дясната си ръка носеше куфарче.

Докато отиваше към товарната лента, в неговата посока се извърнаха поне десетина глави, поради светлината, която проблясваше точно зад него.

За един много кратък момент, на пътеката пред него застана една тъмна фигура.

След това дойде припукването на въздушна имплозия, фигурата изчезна и мъжът се строполи върху бюрото.

По-късно същия ден смъртният акт гласеше „Естествена смърт“.

Което беше вярно. Съвсем, съвсем вярно.

* * *

То се плъзгаше във влажния тунел в посока към реката.

В момента, в който видя проблясъка, разбра, че животът му е свършил; и фасетките на очите му запечатаха шестдесет и четири образа на високата фигура с кожена маска, обвита в черно, с вдигната пред себе си твърда тъмна ръка.

Ръката се протегна към него, предлагайки това, което то не можеше да отхвърли.

Подаръкът бе гръм и болка, а медицинският доклад, изгotten по-късно същия ден гласеше „Естествена смърт“.

Той остави чашата си с шампанско, махна колана на халата и го свали от раменете й. Ръцете му я погалиха, описвайки женствените й извики и я свалиха на леглото. Тя въздъхна, когато той се надигна на лакът и докосна устните ѝ.

Усети как той се смразява, при гледката, която забеляза в ъгъла на стаята. Едновременно с гръмотевичното припукване, което последва, тя изпища мярвайки за един кратък тъмен момент Ангела на Смъртта, усещайки как любимият ѝ спира да я люби, завинаги.

Това, също, бе в резултат от естествена смърт.

* * *

Мъжът на име Стейн бе в зимната си градина, където бе прекарвал известна част от почти всеки ден през последните две години, обирайки мъртвите листа и подрязвайки растенията.

Беше малко по-нисък от сто и осемдесет сантиметра, с тъмнокафяви очи с цвят на йод върху изсеченото му обгоряло от слънцето лице, увенчано от черна, прошарена леко на слепоочията коса.

Лявото му рамо закачи една керамична саксия върху рафта зад гърба му и той я усети как потегля и пада.

Извърна се и успя да я хване на нивото на кръста си, след което я върна на рафта.

Започна да пресажда мушкатото и тогава уредът прикрепен към лявата му китка избръмча, той натисна един бутон встрани от себе си и каза: — Да?

— Стейн, — каза гласът, който спокойно можеше да идва откъм червените цветове в ръката му, — обичаш ли човешките същества и всички останали живи същества във вселената?

— Разбира се, — отвърна той, разпознавайки в шипящото съскане гласа на Моргенгард.

— Подготви се тогава, ако обичаш, за едно пътешествие с известна продължителност и съобщи за това на старата си дружка по кабина в Шедоухол.

— Но аз съм пенсиониран и трябва да има доста други, чиято скорост сега превишава моята.

— Последните ти медицински изследвания показват, че скоростта ти не е намалена. Още си един от първите десет. Беше пенсиониран на подходящата възраст, защото е твоето право да се радваш, както намериш за добре на дните, които ти остават. Не ти се заповядва да направиш това, което ти казвам. Помолен си. И можеш да откажеш, ако счетеш за необходимо. Ако приемеш, обаче, ще бъдеш компенсиран и ще можеш да послужиш на нещата, които декларираш, че обичаш.

— Какво ще искате от мен?

— Ела, но не в униформа, а в цивилно облекло. Вземи си ръкавиците и всички необходими неща, без яденето за около две седмици.

— чудесно. Идвам веднага.

Бръзката прекъсна, той приключи с пресаждането на мушкатото и се върна в покоите си.

Доколкото му беше известно, никой като него не бе извикван обратно след пенсионирането, а това което му бе известно беше така.

* * *

Тя се казва Галатея, червенокоса и висока малко повече от сто шестдесет и пет сантиметра. Зеленоока и с бяла кожа, мъжете казват, че е красива, но като цяло избягват компанията ѝ. Живее в преправена изцяло от нея голяма стара къща в предградията на Сайборг, древен град на Анкус в системата Гети. Грижи се сама за себе си и получава големи хонорари от Сайборг Пауър Ко.

Живее сама, ако не броим механичната прислуга. Предпочита тъмните цветове в облеклото и в обкръжаващата я среда. От време на време играе тенис или други спортове в местния спортен център. Винаги печели. Поръчва големи количества химикали от местните доставчици на едро. Мъже, които са излизали с нея казват, че е

глупава, брилянтна, свръхсексуална, пуританка, обсебена от влечението си към смъртта, изпълнена с *joie de vivre*, алкохоличка, пълна въздържателка и превъзходна танцьорка. Имала е много мъже, с които е излизала/малко приятели/никакви кандидати и любовниците ѝ са неизвестни. Предполага се, че си има лаборатория и вероятно е заета с някакви неизвестни проучвания.

— Отговорът не ни е известен, — Каза Симюл, — Срещу него няма защита, която да е ефективна тук. Не мога да остана при теб, ако трябва да изпълнявам дълга си. Ето защо трябва скоро да напусна и то тайно.

— чакай, — каза тя, — Още не си готов да оцеляваш сам. Още месец, може би...

— Много е, боим се, че е много. — отвърна Симюл.

— Съмняваш ли се в силата ми да те защитя?

Симюл помълча, като за да размисли и каза: — Не. Можеш да опазиш това тяло, но след това идва въпросът дали си струва. Струва ли си? Пази себе си, лейди. Ние те обичаме. Тук все още има много работа, която можеш да свършиш.

— Ще видим, — каза тя. — Но засега оставаш.

Премести го на плота за четене в лабораторията си и го усети, че там е и Лиър.

* * *

Той се казваше Стейн и един ден застана пред вратата ѝ и се представи, изричайки: — Стейн, от Айсборг.

След малко вратата го пусна.

Тя се появи и запита: — Да?

— Казвам се Стейн, — отвърна той, — и чух, че играете тенис и сте много добра. Търся си партньор за Откритото Първенство на Сайборг за смесени двойки. Добър съм. Ще играете ли с мен?

— Колко сте добър? — попита го тя.

— Надали някой може да е по-добър.

— Дръж. — каза тя, взе една мраморна фигурка от инкрустираната маса и я метна към него.

Той я улови във въздуха и я остави на полицата до себе си.

— Имате добри рефлекси, — каза тя. — Много добре, ще играя с вас.

— Ще излезете ли с мен на вечеря днес?

— Защо?

— А защо не? Не познавам никого тук.

— Добре. Осем часа.

— Ще дойда да ви взема.

— Довиждане дотогава.

— Довиждане дотогава.

Той се обърна и потегли обратно към града и към хотела си.

Естествено, участваха в турнира. И спечелиха. И същата вечер Стейн и Галатея танцуваха и пиха шампанско и тя го попита, докато той я държеше през кръста, и двамата облечени в черно: — С какво се занимавате, Стейн?

— С нищо друго, освен да си доставям удоволствия, — отвърна.

— Аз съм пенсионер.

— На тридесетте ви години?

— Тридесет и две.

Тя въздъхна и омекна в ръцете му.

— А вие с какво се занимавате? — попита той.

— Аз също съм пенсионерка. Занимавам се с хобитата си. Точно както ми се иска.

— И в какво се състои това?

— Каквото пожелая.

— Донесъл съм ви една Хилагийска орхидея, която можете да сложите в косите си или където пожелаете. Ще ви я дам като се върнем на масата.

— Тези орхидеи са доста скъпи. — каза тя.

— Не и ако си ги отглеждаш сам.

— Вие отглеждате ли ги?

— Това е моето хоби. — отвърна той.

На масата си допиха шампанското, пушиха и тя разглеждаше цветето в неговата компания. Заведението беше издържано изцяло в сребристо и черно и музиката беше ненатрапчива — и когато танцуващите седнаха по масите, то съвсем загуби натрапчив облик.

Усмивката ѝ бе свещта на масата им и той поръча десерт и ликьор, а тя каза: — чувството ви за равновесие не се поддава на описание.

— Благодаря ви, но вашето го превъзхожда.

— С какво се занимавахте преди да се пенсионирате?

— Бях касиер. А вие?

— Занимавах се със счетоводството на един голям концерн.

— Значи имаме много общо.

— Така изглежда. А сега какво ще правите?

— Бих желал да продължа да се виждам с вас, поне докато съм в града.

— И колко дълго би продължило това?

— Колкото пожелая или колкото пожелаете вие.

— Да довършим тогава тези шербети; и щом настоявате аз да прибера купата, ще я отнесем вкъщи.

Той погали леко обратната страна на ръката ѝ и погледите им се срещнаха за момент, и между тях прелетя искра, която можеше да е електрическа и те се усмихнаха точно в същия момент.

След малко той я отведе в къщата ѝ.

* * *

Подобното на прилеп същество се стрелкаше във въздуха, по пътя си към мястото, където неговите хора се бяха събрали на съвещание.

Докато превалаше билото на планината, нещо присветна. Въпреки че скоростта му бе буквално непостижима и движенията му непредвидими, то разбра, че в този момент ще падне; и падна, докато гръмотевицата трещеше над него.

Той я придърпа близо до себе си и устните им се сляха. Стояха в антрето на голямата ѝ стара преправена къща в подножието на Сайборг, Града на Анкус, от системата Гети и един от механичните ѝ прислужници беше отнесъл връхните им дрехи, друг бе поел златната купа с форма на тенис ракета с две дръжки, и входната врата се бе затворила зад тях, и нощното осветление бе намаляло след като бяха влезли.

— Остани за малко. — каза тя.

— Добре.

И тя го отведе в една продълговата подземна дневна, пълна с мека мебел и стенопис на стената. Бяха с лице към него, а той седна на един зелен диван и се вгледа в стената, палейки две цигари, а тя му подаде последното за деня питие и седна до него.

— Прекрасно. — каза той.

— Харесваш ли стенописа ми?

— Не го забелязах.

— ... И още не си опитал питието си.

— Знам.

Ръката му се озова върху неговата, той отмести чашата си и я притегли към себе си, тъкмо когато тя отдръпваше ръката си.

— Доста по-различен си от останалите мъже. — каза тя.

— ... А и ти от повечето жени.

— Тук не е ли прекалено топло?

— Много. — каза той.

Някъде вали. Контролиран или изкуствен дъжд — някъде винаги вали по всяко време, когато си помислите. Помнете го винаги, ако можете.

* * *

Бяха изминали дванадесет дни от финалите на Откритото Първенство на Сайборг за смесени двойки. Стейн и Галатея всеки ден ходеха някъде. С неговата ръка на рамото ѝ или около кръста ѝ, тя му показваше Сайборг Сити, често се смееха, небето беше розово, ветровете бяха нежни и в далечината скалите на Анкус бяха обвити в призми от мъгла и носеха корони от сняг и лед.

Когато седнаха в дневната ѝ, той я попита за стенописа.

— Той изобразява прогреса на човешката мисъл, — каза тя. — Онази фигура — открай вляво, която съзерцава птиците в полет — е Леонардо да Винчи, който е решил, че и човекът би могъл така. Високо горе и малко вляво, двете фигури, изкачващи зикурата към розата, са Данте и Вергилий, Класикът и Християнинът заедно, напускащи

Средновековието на Земята на път към една нова свобода — мястото, където Леонардо може да съзерцава. Онзи мъж отдясно е Джон Лок. Това в ръката му е общественият договор. Мъжът близо до средата — нисичкият, който е прегърнал цифрата осем — е Алберт Айнщайн.

- Кой е слепият отляво в края, с горящия град зад гърба?
- Това е Омир.
- А онзи?
- Джоб, върху купчина камъни.
- Защо са там те всички?
- Защото изобразяват това, което не трябва никога да се забравя.
- Не разбирам защо. Аз не съм ги забравил.
- Но все пак последният метър и половина отдясно е празен.
- Защо?

— Няма какво да се сложи там. През последния век не се е появявало нищо, което си струва да се добави. Сега всичко е планирано, предписано, направлявано...

— И от това не произлизат никакви злини и световете се управляват добре. Не ми казвай колко хубави са били дните на славното брожение, дни в които ти самата не си живяла. Работата, свършена тогава не е отишла на вятъра. Всичко е било оценено и е влязло в употреба.

- Но какво ново е било добавено?
 - Машаб и лекота на действията. Не ми проповядвай за прогреса. Промяната не е желателна самоцелно, а само ако предлага подобрене. Бих могъл да довърша стенописа вместо теб-
 - С една гигантска машина, охранявана от Ангела на Смъртта!
- Знам!
- Грешиш. Бих го довършил с Райската Градина.
 - Тя се засмя.
 - Сега знаеш историята на моя стенопис.

* * *

Той пое ръката ѝ. — Може би си права, — каза. — Всъщност не знам. Казах само как нещата ми изглеждат на мен.

— Възможно е ти да си прав. — каза тя. Аз въщност не знам... Просто усещам, че трябва да има нещо, което да балансира в обратната посока този идеално гъвкав механизъм, който така превъзходно ни ръководи, че се превръщаме във едни растения в градината, която би ми нарисувал.

— Имаш ли някакви предложения?

— Чел ли си нещо от книгите ми?

— Боя се, че не. Занимавам се с градината си и играя тенис.

Само това.

— Издигнах тезата, че човешката интелигентност, изблъскана в неодушевеното е загубила всичко човешко. Би ли могъл да поправиш машината, която ни забърква питиетата, ако тя спре да функционира?

— Да.

— Значи ти си доста необикновен. Повечето хора биха повикали робот, специализиран в поправка на домакински уреди.

Стейн вдигна рамене.

— Не само че сме се отказали от тази функция на интелигентни манипулатии — но отделно от нас и съществуващо някъде, този отказ се връща и ни преследва, за да потисне и малкото което ни е останало.

— Какво искаш да кажеш?

— Защо животът е станал хоризонтална линия, вместо крива, издигаща се нагоре? Една от причините е, че гениалните хора умират млади.

— Това не мога да го повярвам.

— Съвсем целенасочено издадох напоследък някои от най важните си работи и бях посетена от Ангела на Смъртта. Това ми го доказа.

Той се усмихна.

— Но си все още жива, така че това не може да е вярно.

Тя му върна усмивката, той запали две цигари и каза: — На каква тема бяха работите ти?

— За Запазването на чувствителността.

— Безобидно изглеждаща тема.

— Вероятно.

— Какво искаш да кажеш с „вероятно“? Вероятно аз не съм те разбрал правилно?

— Би трябало да си ме разбрал. чувствителността е форма на естетическото самосъзнание, култивирана от интелигентността. Това липсва в днешни дни и аз разработих метод, с който би могло да бъде съхранено. Тогава плодовете на работата ми бяха застрашени.

— И какви са тези плодове?

* * *

Тя вдигна леко глава, вгледа се в лицето му и каза: — Ела с мен и ще ти покажа. — стана и го поведе към библиотеката си. Той я последва, измъквайки черните си ръкавици от вътрешния джоб, след което си ги сложи. Пъхна ръце в страничните си джобове, за да ги скрие и влезе след нея в стаята.

— Симюл, — извика тя и миниатюрното същество, седнало пред машината за четене на бюрото й, скочи в протегнатата й ръка, покатери се нагоре и седна на дясното й рамо.

— Какво е това? — попита той.

— Отговорът, — каза тя. — На чистата, механистична интелигентност може да бъде противопоставен един безкрайно подвижен и лесен за прикриване органичен пазител на чувствителността. Това е Симюл. Той и други като него се родиха в моята лаборатория.

— Други ли?

— Вече има много други, на много светове. Имат общ мозък. Непрекъснато се учат. Нямат лични амбиции. Искат само да учат и да обучават някой, който би искал да се учи от тях. Не се боят от смъртта на телата си, защото след това продължават да съществуват като част от общото съзнание. На тях — или на него — им — или му — липсват каквито и да е лични страсти. Този Симюл никога не би представлявал заплаха за човешката раса. Знам това, защото аз съм тяхната майка. Вземи Симюл в ръка, приеми го и го попитай нещо. Симюл, това е Стейн; Стейн, това е Симюл.

Стейн протегна дясната си ръка и Симюл скочи в нея. Стейн заразглежда миниатюрното шесткрако създание и неговото тревожно почти човешко лице. Почти. Но не съвсем. То не бе белязано от онези абстрактни източници на страсти, наричани от хората добро и зло,

които се проявяват в определена форма във всяко човешко изражение. Ушите му бяха големи, несъмнено, за да стават за подслушване и двете му антени помръдваха на безкосместата му глава и той вдигна крехкия си крайник като за здрависване. От устните му не слизаше усмивка и Стейн също му се усмихна. — Здрасти. — каза и Симюл му отговори с тих, но изненадващо богат като тембър глас. — Удоволствието е мое, сър.

Стейн каза, — Кое е толкова рядко като един юлски ден? — и Симюл отвърна, — Защо, лейди Галатея, разбира се, при която сега се връщам. — и скочи на неочеквано протегнатата й ръка.

Тя прибра Симюл до гърдите си и каза: — Тези ръкавици...!

— Сложих ги защото не знаех що за същество е Симюл. Боях се, че може да хапе. Моля те, дай ми го пак, за да продължа да го питам...

— Глупак! — каза тя, — Насочи ръцете си в друга посока, освен ако не искаш да умреш! Не знаеш ли коя съм аз!

Тогава Стейн разбра.

— Не знаех... — каза.

* * *

В Шедоухол в Моргенгард Ангела на Смъртта стои в десет хиляди транспортни кабини. Моргенгард, който контролира направленията към всички цивилизовани светове, насочва скоростно агентите си към всяко нещо в рамките на десет секунди до минута и половина — и тогава, с гръмотевичен тътен ги разпределя. Секунда след това — в общия случай — се появява проблясване и бърз доклад, състоящ се от думата „Изпълнено“, след което идва нов преглед и нова мисия.

Ангела на Смъртта е, във всеки даден момент, всяка от десетте хиляди анонимни личности, чиито тела носят знака на Моргенгард, по следния начин:

Избирани още преди раждането им според генетичното наследство, което включва повишено ниво на възприятията и бързи рефлекси, на някои индивиди от разнообразното множество от хора им се дава обучение със смъртоносна мощ във форсирани условия, компенсирайки по този начин краткостта на обучението. Навършвайки

четиринадесет години те могат да приемат, а могат и да не приемат службата при Моргенгард, машината с размери на град, създадена със съвместните усилия на всички цивилизовани народи в продължение на петнадесет години и упълномощена да ръководи световете им вместо тях. Когато някой се откаже, този индивид като правило просперира в избраната от него професия. Ако приеме, следва двугодишен период на специални тренировки. Към края на този период телата им са изградили оръжеен арсенал и множество защитни механизми, а рефлексите им са хирургично и химично стимулирани до бързината на мисълта.

Работният им ден е осемчасов, пет дни в седмицата, с две почивки на ден за кафе и един час за обяд. Имат отпуска два пъти в годината, работят четиринадесет години и се пенсионират на пълна заплата на тридесетгодишна възраст, когато рефлексите им започват да се забавят. Във всеки даден момент има десет хиляди от тях на служба.

Във всеки даден работен ден те стоят в транспортните кабини в Шедоухол в Моргенгард, получават инструкции и биват транспортирани към световете и при индивидите, които са станали ненужни, за да премахнат тези индивиди и да си тръгнат.

Той е Ангела на Смъртта. Животът продължава дълго, ако не е той; населението би се разраснало подобно на приливна вълна, потопявайки световете, ако не е той; за криминалните типове ще са необходими процеси и присъди, ако не е той; и, разбира се, историята може да изпита излишни трусове и обрати, ако не е Ангела на Смъртта.

Едва тъмна фигура може да броди из улиците на един град и да остави този град празен зад гърба си. Идвайки със светкавица и отивайки си с гръмотевица, той не е чужденец в никой град, никое лице не му е непознато, и носителят на черните ръкавици е легенда, фолклор и мит; защото за един милиард хора той въплъщава само едно единствено нещо.

Всичко това е вярно. Твърде, твърде вярно.

И Ангел на Мрака не може да умре.

Ако се случи почти невъзможното, и ако някое същество със скорост и дързост се въздиgne въоръжено в момента, в който името му е ей там на ролката и го застреля, тогава останките на поваления Ангел

се изпаряват и със едновременен светкавично-гръмотевичен ефект друг заема мястото му, изправяйки се сякаш от пепелта.

Малкото пъти, когато това се е случвало, вторият винаги е довършвал работата.

Но този път нещата бяха различни; и малкото, което беше останало от седмината агенти на Моргенгард бе положено в кабини, тлеещо, кървяще, умъртвено.

* * *

— Ти си Ангел на Мрака, Меч на Моргенгард, — каза тя. — Не смятай, че съм те обичала.

— Нито аз тебе, Галатея, и ако ти беше само една смъртна жена, а не самата ти пенсиониран Ангел — единственото същество, чието тяло би отправило изстрел към мен, за да ме унищожи, както останалите — моля те, повярвай, че аз не бих вдигнал ръка срещу теб.

— Ще ми се да го вярвам, Стейн.

— Аз си тръгвам. Няма защо да се боиш от мен.

Той се обърна и закрачи към вратата.

— Къде отиваш? — попита го тя.

— В хотела си. Скоро ще се върна, за да докладвам.

— Какво ще докладваш?

Той поклати глава и излезе.

Но той знаеше.

* * *

Той стоеше в Шедоухол в нещото, наречено Моргенгард. Той беше Ангел на Смъртта. Емеритус, и когато старият познат глас долетя от високоговорителя и изрече: — Докладвай! не каза „Изпълнено.“ Каза „Изключително поверително“. — защото знаеше какво означава това.

Появи се проблясък и вече стоеше в една по-голяма зала пред десететажна конзола, и той се приближи към нея, и заповедта му бе повторена.

— Един въпрос, Моргенгард, — каза той, заставайки мирно със скръстени на гърдите ръце. — Вярно ли е, че ти си в тази сграда от петнадесет години?

— Петнадесет години, три месеца, две седмици, четири дена, осем часа, четиринаесет минути и единадесет секунди. — отвърна Моргенгард.

Тогава Стейн разплете ръцете си и положи длани на гърдите си.

Може би в този момент Моргенгард е осъзнал какво прави той; но тялото на един Ангел е изградило оръжеен арсенал и множество защитни механизми, а рефлексите му са хирургично и химично стимулирани до бързината на мисълта; а Стейн, също така, бе повикан от пенсионирането си понеже бе един от десетимата най-бързи, служили някога на Моргенгард.

Ефектът бе незабавен. Гръмотевицата не бе дело на Моргенгард, защото той не премахна Стейн навреме.

Ангелът на Мрака никога не може сам да се удари. Седмината, които се бяха доближили до лейди Галатея бяха пострадали от резонансния ефект от нейната собствена защитна система. Никога преди не е била насочвана мощта на Ангел на Мрака срещу самия него и никога не е правено от един единствен човек. Стейн, обаче, беше успял.

Смърт и разрушение, сблъскващи се с автоматична защита, сблъскваща се с резонанс, сблъскващ се със защитен резонанс, пробив на защитен резонанс и огромно огнено кълбо, разцъфващо като роза от стопен метал се надигна в сърцето на огромната като град машина Моргенгард.

Правилно или погрешно. Симюл ще има няколко години на разположение, за да порасне, знаеше той, в това мигновение и...

И някъде слънцето грее и сърцето му е мъбиусовото изгаряне на реакцията Феникс. Някъде слънцето винаги грее по всяко време, когато си го помислите. Опитайте се да го запомните, ако можете. Много е важно.

Тя помни. Нейното име е Галатея. И ние помним. Ние винаги помним...

Издание: ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.